

Robert už chodil do této školy dost dlouho, aby znal všechny učitele, kteří sem chodili suplovat. Tuhle ženskou tady ale nikdy neviděl. V nose ho zalechtala nějaká zvláštní vůně, uvědomil si, že je to parfém slečny Carcassové.

Glenn si objal ramena. „Vždyť tu mrzne,“ řekl. „Je zapnuté topení?“

„Mně to nevadí,“ odpověděla. „Ve spoustě knihoven bývá průvan, ale v naší profesi jsme na to zvyklí.“

Robert si nikdy předtím žádného průvanu ve škole nevnímal. Nikudy sem nezatékalo, netáhlo, okna dobře doléhala. Budova byla prakticky úplně nová, dostavěná před šesti měsíci.

„Něco tu nehraje,“ řekl a postoupil dál, aby se lépe podíval.

Slečna Carcassová vyskočila ze židle a zastoupila mu cestu. Při chůzi divně kulhala, jako by měla jednu nohu kratší nebo se jí špatně ohýbala kolena. Takhle zblízka byl její parfém úplně omamný. Nepříjemná směsice vůně kvetoucích růží a pachu spálených vlasů.

Robert se podíval za ni, do počítačové laboratoře, a uviděl, že na jedné klávesnici leží vrstva sněhu. Dokořán otevřeným oknem sem vítr hnal další přívally vloček. „Ten počítač se zničí!“ vykřikl.

„Safru,“ řekla slečna Carcassová, klidně došla k oknu a zavřela ho. „Zdá se, že někdo zapomněl zavřít okno.“ Očividně ji nezajímalo, že počítač nejspíš vzal za své. „A teď, chlapci, musíte jít. Můžete jít do bufetu za ostatními nebo vás pošlu rovnou do ředitelčina chřtánu.“

Chlapci na ni zírali.

„Chtěla jste říct do ředitelny?“ zeptal se Glenn.

Slečna Carcassová se zamračila. „Vždyť jsem to řekla.“

Chlapci si vybrali školní bufet.

„Něco se děje,“ zamumlal Glenn cestou.

„Jo,“ souhlasil Robert. „Něco se určitě děje.“